

Lấy chồng có gì vui ?

Đó là câu hỏi tui đã hỏi má tui nhân một buổi sáng vui vẻ, má tui trả lời lại một câu cũng hết sức vui vẻ: "Má thấy có gì vui đâu!". Quá trùng khớp suy nghĩ trong đầu tui rồi, tui hớn hớ: "Vậy con khỏi lấy chồng he má he!".

Má tui hồi hả thay đồ đi làm và bỏ lửng câu hỏi của tui ở đó. Không biết cả ngày trong cơ quan má đã suy nghĩ những gì mà tối về, sau khi cả nhà ăn uống xong bữa cơm cuối ngày, má nói với ba tui:

- Hôm nay con gái hỏi em một câu mà em không biết trả lời nó làm sao, anh coi giải thích giùm em đi chứ em chịu rồi đó.

- Câu gì? – ba tui hỏi

- Nó hỏi em lấy chồng có gì vui?

Ba nghe xong có vẻ trầm ngâm một chút rồi ngoắc tui lại:

- Sao hỏi vậy con?

Tui nói:

- Tại con thấy những chuyện xảy ra xung quanh con, con thấy đa số phụ nữ lập gia đình rồi thì bọn bè lo toan rất nhiều thứ. Như má nè, có ở yên bao giờ đâu, lo lắng hết người này đến người kia, thức khuya dậy sớm. Trong dòng họ nhà mình, mấy chú di với cậu mợ cũng cãi nhau suốt. Bọn bè con đâu được mấy đứa hạnh phúc đâu, toàn phải tự nuôi con một mình. Có gì đâu mà vui hả ba?

Ba ậm ừ, gật gật ra chiều đồng tình xong lại như vỡ được lẽ gì đó vội thanh minh:

- Vui chứ con. Trong nhà có bàn tay đàn ông cũng hay lắm à, lỡ hư đèn, hư điện còn có người sửa cho.

- Con tự sửa được mà. Mấy lần ba đi công tác, điện phòng con hư con cũng tự sửa thôi.

- Ờ thì, không sửa điện thì sửa ống nước.

- Ống nước dưới bồn rửa chén của mẹ bị bể ra cũng con làm lại chứ ai.

- Sao mà như đàn ông vậy con? – Ba tui gằn như cạ lời.

Suy nghĩ tiếp lý do để tui phải chịu lấy chồng, ba nói:

- Nè nha, lấy chồng là sẽ có thêm người phụ con làm việc nhà.

Má tui nãy giờ vẫn lắng nghe hai cha con, nghe câu đó của ba, má vội bắt liền:

- Anh nói hay quá, sao không bao giờ thấy anh phụ em chuyện gì hết vậy?

- Ờ thì chuyện bếp núc, giặt giũ trong nhà là chuyện của phụ nữ mà.

- Phụ nữ, phụ nam gì. Ở một mình thì tự lo một mình cũng đủ mệt rồi, lấy chồng phải lo luôn phần cả 2 người rồi chưa kể con cái nữa. Ở một mình có phải khỏe hơn không. – *Rồi quay qua tui* – Con gái, má ủng hộ con.

- Ế, ế, cái bà này, đang khuyên con nó mà tự nhiên bà không theo phe tui gì hết vậy?

Tui chuồn lên phòng. Phía sau lưng còn văng lại mỗi câu "ờ thì..." của ba sau những câu hỏi vắn vẹo bắt bẻ từ má. Buổi tối kết thúc trong sự giận hờn của má, sự nhún nhường đến đáng thương của ba và sự ngao ngán có chút nản nhẹ trong tui. Tối đó có người tủi thân, rung rức khóc trong phòng và một người âm ỉ ôm gối ngủ ngoài salong. Ngày đó hết vui vẻ!

Theo ý kiến khảo sát được trên 3 đứa bạn thân còn độc thân của tui thì 100% chúng tui đều nhất trí: Lấy chồng – không – có – gì – vui. Đúng vậy, tui nghe nhiều "Hôn nhân là mồ chôn tình ái", tui không muốn tình yêu của mình khi bắt đầu sẽ bị chôn vùi như thế. Nên tui quyết định: Chỉ yêu thôi, không cưới chồng. Đến ngay cả yêu còn chả muốn thì cưới xin nổi gì. Không phải tui ế bền vững như gia đình tui vẫn đồn. Mà vì trước nay tui không có thói quen dẫn bạn trai về nhà ra mắt khi chưa chắc chắn chuyện gì. Dù nói cho sang chảnh thế chứ tui cũng chỉ mới vắt trên vai có một cuộc tình duy nhất. Nè nha, để tui kể cho các bạn nghe về những lý do vì sao tui ám ảnh việc kết hôn đến thế.

Đầu tiên, phải kể đến đó là mối tình đầu đẹp như một bức tranh, lãng mạn như một cuốn tiểu thuyết của tui. Nó kéo dài gần 4 năm. Anh và tui học chung trường Đại học, tui năm nhất còn anh năm cuối. Tất cả mọi thứ trong mắt tui lúc đó đều cực kỳ thơ mộng và tuyệt vời. Tui cũng chỉ xem anh là duy nhất cuộc đời mình, đặt niềm tin tuyệt đối, hứa hẹn sẽ chung nhà, ... thề nguyện đủ thứ. Tui dành thanh xuân - cái thời đẹp nhất của một người con gái cho anh, yêu anh bằng tất cả sự trong sáng ngây thơ của lần đầu tiên học đòi người ta yêu đương. Sai lầm của tui là trong mắt chỉ có anh mà thôi, tất cả các mối quan hệ bạn bè tui đều đặt xuống dưới. Cho đến khi tui tận mắt phát hiện một sự lừa dối nhẹ nhàng rằng ở quê nhà anh đã có người yêu và hai người sắp đám cưới. Tui suy sụp hoàn toàn, dĩ nhiên là chẳng có ai bên cạnh để an ủi dỗ dành nữa. Gia đình ở xa, bạn bè không có ai đủ thân thiết để tui trút tâm tư. Thời gian đó tui phải làm báo cáo tốt nghiệp, trận cuồng phong đó đã tới khiến tui không còn thiết tha làm gì nữa cả. Out tốt nghiệp lần 1! Rồi, nhận được thêm sự giận dữ từ phía gia đình. Tui cảm giác dường như thế giới đang quay lưng lại với mình. Đó là khoảng thời gian khủng hoảng nhất cuộc đời tui. Tui suy sụp đến mức mềm nhũn ra như cọng bún thiêu, tàn tạ như một bếp tro vừa đốt cháy hết, tưởng chừng như có ai chạm khẽ hay chỉ cần một làn gió nhẹ là tui sẽ nát vụn ra và tan biến vậy. Sau này tui nhận thấy thật sự may mắn vì lần khủng hoảng đó xảy ra khi tui vẫn còn trẻ, vẫn còn đủ thời gian để đứng dậy một cách mạnh mẽ. Hơn nữa, ai đã từng yêu cũng hiểu được cảm xúc mà mối tình đầu mang lại cho chúng ta là một cảm xúc vàng, nguyên vẹn và tinh khôi, không bao giờ có thể quên được khi mà chúng ta đã đặt hết trái tim mình vào lần đầu tiên rung động đó. Sau lần dang dở, tui nhận thấy mình có đủ kinh nghiệm và bản lĩnh để đối đầu với những mối tình thứ 2, thứ 3 (nếu có) rồi. Tuy nhiên, tui chỉ không muốn kết hôn thôi. Vì:

Lý do thứ hai, cô 8 và cô 9 là hai người cô thương tui và tui thương như mẹ ruột. Gia đình của 2 cô gặp rất nhiều sóng gió khi kết hôn ở tuổi mới 19, 20. Chồng của các cô đều không phải cờ bạc, rượu chè thì là vũ phu, dù có địa vị trong tầng lớp trí thức hay là "thường thường bậc trung" trong tầng lớp tiểu thương. Các chú của tui tính tình cũng rất hiền lành nhưng không hiểu sao lại có những khi như thế. Các cô của tui thì nhường nhịn chồng hết mực nhưng như chị Dậu "tức nước" cũng có lúc "vỡ bờ". Thế là gia đình yên ả bỗng chốc chia đôi, mấy đứa nhỏ em tui đều theo mẹ nhưng liệu chúng có trưởng thành một cách toàn diện về tâm lý, về nhân cách hay không khi không có sự uốn nắn của người cha cứng rắn, mạnh mẽ? Những giọt nước mắt của người mẹ đôi khi có phản tác dụng nếu một khi chúng đến độ tuổi gọi là "nổi loạn"? Còn các cô của tui liệu có hạnh phúc không khi mà tất cả điều tiếng không mấy tốt đẹp đều đổ dồn về phía mình? Thật sự gây cho tui cảm giác hoang mang tột độ.

Lý do thứ ba, những đứa bạn gái cùng lớp Phổ thông và Đại học với tui, đứa thì chồng bỏ, đứa thì bỏ chồng, đứa thì bụng mang dạ chửa trong khi chồng cặp kè người con gái khác, đứa thì con chưa đầy một tuổi cũng phải tự kiếm tiền nuôi thân và nuôi con vì chồng làm ngơ, không quan tâm hay thương xót.

Lý do thứ tư, không nói đâu xa, gia đình tui tuy là một gia đình hạnh phúc, đầm ấm đủ đầy nhưng má tui lại là một người phụ nữ cơ cực. Má lo toan mọi thứ từ lật vật như lau nhà, rửa chén, nấu cơm.... cho đến việc chi tiêu trong gia đình thế nào cho đủ, trong dòng họ hai bên hễ ai gặp chuyện gì má cũng gánh vác luôn. Cả ngày má cũng phải đi làm, những việc ngoài xã hội áp lực bao nhiêu, về nhà lại thêm bao nhiêu áp lực. Ba tui là người thương vợ thương con nhưng thường xuyên đi công tác nhiều ngày, lại là người vốn tính hơi hợm. Mọi chuyện mặc nhiên má là người đảm đương.

Vậy đó, tui tận mắt thấy, tận tai nghe quá nhiều điều tiêu cực về hôn nhân. Tui mất hẳn niềm tin ở đàn ông, ở người chồng, ở việc 2 người về chung một nhà. Vì phụ nữ luôn luôn thiệt thòi.

Còn lý do vì sao tui không muốn yêu nữa? Vì những người tui thích, tui quyết định "bắn tim" họ thì toàn bộ đều trật lất, không trúng được anh nào, ôm tương tư mình ên riết mà mệt. Còn những người "thả thính" tui thì ôi trời ơi tui không hợp nhãn, hợp nhĩ được người nào mới khổ chứ. Vậy đó, tình trường của tui là vậy nên mới bị đồn là ế chồng gọn. À mà... ế thật!

Ngoài ra, thêm một lý do nữa, tui là một đứa con gái cuồng chân, thích ngao du hơn là trói cuộc đời mình vào một góc nào đó. Hễ có tiền là tui lại đi du lịch những nơi tui thích, hễ buồn chán thì tui lại tìm một nơi mới để tìm việc làm và sinh sống một thời gian. Đa số đàn ông không ai thích có một cô vợ như vậy cả và tui cũng không thích một người chồng lê la theo mình suốt ngày.

Anh M, nhân viên trong một công ty du lịch, là chàng trai mà ba tui đã giới thiệu cho tui làm quen. Có thể coi như một vụ mai mối. Tui ghét vụ này cực kỳ. Tui tìm cách trốn tránh mỗi lần ba nói anh ấy muốn hẹn tui nói chuyện. Trốn mãi không được, tránh mãi chẳng xong. Thế là tui đành đi hẹn trong sự "áp tải" của ba. Tâm trạng chẳng mấy hứng thú của tui khiến ba bực mình. Tui "chào anh" gọn băng rồi chỉ quan tâm đến đồ ăn thức uống và quang cảnh của nhà hàng, mặc kệ cuộc trò chuyện bác bác, cháu cháu gì đó của ba tui với anh M kia. Cho đến khi ba tui nói:

- Bác giao bé Pi lại cho con chăm sóc, lát nữa hai đứa nói chuyện xong con chở em về giùm bác, bây giờ bác phải đi công việc rồi.

- Dạ, bác yên tâm.

Ngậm nước trong miệng tui xém sặc ra ngoài, may mà nuốt lại kịp. Tui tròn tròn mắt nhìn ba tui, ra vẻ không đồng tình. Ba tui nghịch ngợm nháy mắt một cái rồi đi thẳng. Tui nhìn và đưa tay với theo trong sự bất lực. Mặt tui méo hăn, quay lại nhìn anh ta và cười với điệu bộ méo mó đó. Trong đầu tui chỉ nghĩ làm sao cho cuộc hẹn này nhanh nhanh một chút vì tui muốn về nhéo ba tui một phát để sợ.

- Em rất là đẹp, giống với hình ba em cho anh xem trên facebook.

"Hả? Còn vậy nữa sao? Ba ơi ba có cần phải chào hàng con như vậy không? Chẳng lẽ con ế đến mức đó rồi ư?" Tui thâm giận ba mình. Tui cười nhẹ, không nói gì, anh tiếp:

- Em mặc bộ váy trắng này đẹp lắm, anh cũng rất thích màu trắng.

Nghe xong câu đó tui muốn về nhà thay đồ lập tức, tại sao tui lại mặc đồ màu trắng kia chứ. Tui gật gật và cười nhẹ. Anh lại tiếp tục với hàng loạt câu khen ngợi mà theo tui là sáo rỗng kiểu những người con trai khác hay lắm. Đã không ít lần tui nghe những câu như vậy rồi vì mấy người trước do má tui, cô 8 tui, cô 9

tui, đồng nghiệp tui làm mai cho đều như vậy. Tui bị nhầm chán nên thờ ơ hẳn với anh. Thấy tui chỉ cười cười nhẹ mà không trả lời, anh hỏi một câu làm tui giật mình:

- Nãy giờ anh khen em rồi, em có câu nào khen anh không?

"Ui tía má ơi, con trai gì mà vô duyên dữ thần?" – tui nghĩ.

- Dạ....dạ.... à, anh cũng đẹp trai lắm! (Thật ra là tui muốn nói anh vô duyên lắm nhưng nếu nói ra thật thì tui vô duyên hơn)

Anh cười lớn:

- Anh ngoài đẹp trai ra thì anh còn là người không thích nói dối, những lời nãy giờ anh nói đều là thật. Anh biết em không có hứng thú nói chuyện với anh, xem anh như những người mà em được mai mối lúc trước....

Tại tui lòng bùng, tui không ngờ anh ấy đoán đúng suy nghĩ của mình đến vậy, có khi nào anh biết đọc được suy nghĩ không nhỉ? Vậy thì gay rồi, từ nãy đến giờ tui không nghĩ gì hay về anh ta cả. Câu chuyện bắt đầu gay cấn và tui bắt đầu tập trung hơn.

- Anh mới làm ở công ty du lịch thời gian gần đây thôi vì anh biết em thích đi du lịch nên anh muốn được là người sắp xếp lịch trình cho em kiêm luôn hướng dẫn viên của em. Anh không hiểu sao lần đầu tiên anh nhìn thấy hình ảnh của em trên facebook, anh không thích em lắm.

- Vì sao?

- Vì em đẹp – *anh cười*

- Hả? – tui chung hửng, khó hiểu với câu trả lời lạ lùng của anh.

- Anh không có nhiều thiện cảm với những cô gái đẹp vì theo anh thì nhan sắc thường đi chung với sự nham hiểm và thâm độc.

- Cái gì? – tui có chút bất bình với quan điểm ấy

- Nhưng khi gặp em anh biết anh đã sai.

- Là thế nào? Sai vì gặp em á?

- À không, là sai vì suy nghĩ như vậy. Em không chỉ đẹp mà còn rất duyên, rất đáng yêu và ngây thơ, hiền lành lắm, không ác như anh nghĩ – anh cười to.

"Anh mới là người ngây thơ ấy, nãy giờ trong đầu tui nguyên rửa anh ghê lắm chứ chẳng phải thánh thiện như thế đâu nhé!" – Dĩ nhiên câu này tui cũng cài đặt ở chế độ "chỉ mình tôi".

- À, vậy trước khi gặp em sao anh lại quyết định chuyển công ty vì muốn làm hướng dẫn viên cho em?

- Đâu có, anh gặp em rồi mới chuyển việc làm mà.

- Là sao?

- Anh đã gặp em trước rồi, đây không phải lần đầu tiên đâu.

- Gặp hồi nào? – Tui ngạc nhiên tột độ.

Và anh bắt đầu kể từ lúc tui vừa mới tốt nghiệp và xin vào làm ở công ty hiện tại, đó là công ty môi giới bất động sản. Thì ra đã có lần tui gián tiếp môi giới cho ông chủ cũ của anh một mảnh đất. Hôm đó tui lơ ngơ đi theo người trợ lý để học việc, cầm cùi ghi ghi chép chép. Trong lúc người trợ lý đi nghe điện thoại, ông chủ của anh đến bắt chuyện và hỏi tui về khu đất, tui mới vào làm có biết gì đâu mà nói, tui cứ nhìn sang bên người trợ lý đang quay lưng về phía mình mà ậm ừ. Ông ấy tỏ vẻ bực bội, tui đành xin lỗi rồi rít và nhanh miệng kể cho ông ấy nghe một câu chuyện hài hước mà tui cũng chẳng nhớ câu chuyện ấy có gì hấp dẫn mà khiến ông ấy cười rất vui và không trách tui nữa. Hôm ấy M cũng có mặt ở đó nhưng anh luôn đứng phía sau ông chủ nên tui không để ý đến. Với lại, tui cũng thuộc dòng họ "nào cá vàng", gặp rồi quên ngay. Vậy là từ lúc đó anh chú ý tui. Và bằng cách nào đó đã tìm hiểu tui nhiều hơn. Nhưng thật không ngờ rằng ba anh lại quen biết ba tui. Và rồi thì cuộc làm mai như hôm nay đã xảy ra.

Anh còn kể thêm có lần tình cờ thấy tui ở quán café trong khi tui đi cùng đứa bạn gặp một người mà cô tui làm mai. Anh ngồi gần đó, nghe được câu chuyện nên cũng hiểu được phần nào tính cách của tui rằng tui không thích những người đàn ông nói nhiều mà sến súa, sáo rỗng. Nên anh đã gây ấn tượng với tui bằng một sự vô duyên nhẹ. Đúng lúc này người bồi bàn mang ra một đĩa bánh kem nhỏ đặt bên phía tui. Tui đang định nói rằng tui không có gọi, chắc nhầm lẫn thì anh ngăn lại. Anh bảo chính anh đặt và mời tui ăn thử. Tui nói tui không thích bánh kem, không thích ăn ngọt. Anh đáp "Anh biết! Em cứ ăn thử đi". Một vị mặn nhè nhẹ, lạ lạ khiến tui bất ngờ.

Đó là lần đầu tiên chúng tui hẹn hò nhau, trò chuyện cùng nhau. Trước ngày cưới vài tháng tui mới biết ông chủ cũ cùng anh đi mua đất thật ra là ba ruột của anh, và mảnh đất đó đã trở thành nhà hàng mà hôm đó tui và anh đã thực hiện cuộc hẹn đầu tiên. Có sự "áp tải" của ba và sự hững hờ của tui cộng lại nên lúc đó tui chẳng nhận ra đường đến đó quen quen nữa.

Trước và sau ngày cưới, chúng tui đều rất hạnh phúc, cuộc sống của tui không hề bị xáo trộn khi có thêm anh. Thậm chí, mọi việc trong nhà anh là người lo. Tui chỉ việc đi làm về ôm hôn anh, ăn cơm anh nấu và làm những gì tui thích. Cuối tuần chúng tui sắp xếp về thăm gia đình hai bên. Ngày nghỉ, ngày lễ thì đi du lịch cùng nhau. Anh là người nhẹ nhàng, biết quan tâm, có óc hài hước nên tui luôn vui vẻ và cảm thấy an toàn khi ở bên anh.

Khi mang thai rồi thì tui càng được anh và bố mẹ, ba má hai bên cưng chiều hơn nữa. Thai đủ lớn, vì biết không được đi nhiều chắc chắn tui sẽ không thoải mái nên anh hết mực chiều chuộng, đi làm về là ở ngay bên tui, chăm sóc tui từng chút một. Riết rồi tui tròn như một cái lu.

Anh học tất cả mọi thứ về việc chăm sóc con, sinh xong tui chỉ việc lấy lại dáng thôi. Tuy cũng có sự vụng về của một người đàn ông lần đầu làm cha người ta nhưng những lúc ấy anh vô cùng đáng yêu trong mắt tui.

Con bắt đầu biết đi là gia đình ba người chúng tui bắt đầu đi du lịch. Anh huấn luyện con trai trở thành người mạnh mẽ, biết quan tâm và bảo vệ cho mẹ. Và anh luôn đứng sau mẹ con tui để ôm chặt chúng tui, để bảo vệ chúng tui.

Cuối cùng thì từ khi làm vợ anh tui đã biết lấy chồng có gì vui rồi. Quan điểm của tui cũng vẫn là "Lấy chồng – không – có – gì – vui" và thêm vế nữa là "cho đến khi bạn tìm được người xứng đáng."

Lừa Hạ